

— Кажѣте ми поне че ще ны съжелявате, приложи младата графиня.

— Долоро, рече Жуанъ д'Авила; остави ми поне заслугата на жертвата. Человѣкъ съмъ, и сърцето ми е въспримиливо на скърбѣта и на преданността. Но преди туй азъ съмъ служител на Исуса Христа и таковийтъ надвива челоуѣка. Бѣдныгѣ иматъ моята нужда, принадлежк на тѣхъ бѣдны

— Истинно е, рече Долора. Вѣрвайте са при тѣхъ; тѣ не могатъ да живѣятъ безъ васъ. Вый сте за тѣхъ представител на Бога, който знае да измѣнува злото на добро, когато инквизицията преобръща въ зло найсвършенното добро.

— Ето защо не искамъ да вы послѣдовамъ, рече апостолгѣ.

-- Отче, покорѣте са на Вышняя гласъ, но нека вашыйтъ духъ ны надзирава отъ далечъ. Нека останемъ съединены въ вѣчно и свето прѣтелство.

— Не е ли туй истинното духовно общеніе предизвѣстено отъ Богочеловѣка? Да, дѣщи, ще бѣждъ сѣкогы духовно съединенъ съ васъ.

— О! рече Долора, струва ми са че и далечъ ще бѣждъ подъ вліяніето на всеилното ваше предстателство.

— Ще бѣдете подъ очыгѣ и подъ рѣката Болкія, отгвори Жуанъ д'Авила. Що са бонте?

Пѣтницыгѣ излѣзохъ изъ гостинницата. Жуанъ д'Авила поиска да гы придружи до кораби. Влѣзохъ въ двѣ ладіи, които гы чакахъ у брѣга, морцыгѣ потеглихъ съ лопатыгѣ и завчасъ стигнахъ подъ Голландскыя корабъ, който щѣше да гы приеме. Спустиахъ ниль стѣбата, и Кокко, сестра му, Менофина и Серената, покачихъ са първы. Естезанъ и Долора оставахъ въ първата ладіи съ Жуана д'Авила.

— Бързайте, господа, извика имъ морецѣтъ, вѣтърѣтъ са усилва и ще растворимъ платната.

Естезанъ олуви рѣката на Долора за да ѣ помогне да са покачи, а Жуанъ д'Авила станѣ.